

Ida luisterde niet meer. De jonge man was uit de hut gekomen, na het bad, en stond daar in zijn witte mantel, koel en rustig voor zich uit te zien. Toen ging hij heen, tusschen de hutten door. Zij gevoelde zich verruimd. Zoo was het goed. Hij had zich overwonnen, en alles was voorbij. Nu zou alles weer gewoon worden, en rustig zooals vroeger. Hoe blij was ze! Nu was het goed.

Even keek zij naar het meisje. Die zat te haken, de oogen neergeslagen, gebogen over haar werk. Toch was Ida overtuigd, dat zij gezien had. . . .

Doch toen zij het hoofd weer omwendde, stond hij daar opnieuw; ernstig en dringend naar het meisje te zien. En die hield haar gezicht, ontroerd van smeeking en overgave, naar hem toe gewend. . . .

Ida voelde zich rood en heet. Hoe laf was hij! Niets dan verliefde spijt was het geweest dien morgen. Hij kon haar niet met rust laten en zoo was hij teruggekomen, vragend om een blik. . . . Machteloos wenschte zij ook zoo een man aan zich te kunnen binden, een slaaf van verlangen.

Vroeger dan gewoonlijk ging zij naar huis om te spelen, verlangend zijn aandacht te trekken, — dwaas verlangen waaraan zij niet kon weerstaan. Ook ditmaal koos zij Chopin, de derde Ballade, die eens haar successtuk was geweest, vroeger, toen de pianostudie nog haar voornaamste bezigheid uitmaakte, doch die zij in lang niet had gespeeld. Het spel vlotte, beter dan zij had durven hopen, en toen zij ophield, voldaan, rood van hitte en inspanning, sloop zij naar het raam en gluurde tusschen de luiken door. De groep het dichtst bij het venster, waarbij hij was, zat stil, als luisterend en hij had de kap van zijn badmantel van het hoofd geschoven en zat roerloos, voorover gebogen. Bang om gezien te worden, trok Ida zich van het raam terug. Zij hijgde, de hand op haar borst gedrukt. Het was dus waar! Hij luisterde naar haar muziek, en vond er genoeg in! Zij had hem genoeg gedaan, zij!

Nog even sloop zij naar het raam terug.

Hij was opgestaan en liep langzaam heen, de kap weer over het hoofd getrokken.

Dien middag sliep Ida. Verwonderd werd zij wakker, zonder dadelijk te begrijpen het uur van den dag. Het hoofd zwaar en loom bleef zij nog eenigen tijd liggen, zonder gedachten. Nog toen zij beneden de kinderen aan melk en brood hielp, voelde zij zich versuft, niet in staat tot denken of hevig voelen.

Toen zij aan het strand kwamen, zag zij de plaats van de contessa en het meisje leeg. Bianca volgde haar blik.

— Ah! de contessa is er niet”, merkte zij op.

— Die maken een rijtoer naar het kasteel van Gradara, informeerde Gina die alles wist.

De jonge man was daar, ook met de Peiroli's. Rustig en ongestoord kon Ida zoo naar hem kijken. Zij merkte op hoe blank zijn handen waren, en dat zijn gezicht sproeten had, en dat zijn oogen grijs waren, en ietwat bleek, in kalmte. . . . Er was in zijn persoon, zijn gebaren, zijn manieren, een aangename distinctie van ras en opvoeding. Zij dacht zich hem intelligent en trotsch, een van die delicate, intellectueel-nerveus-gevoelige mannennaturen, die zich hun dubbele superioriteit bewust zijn. . . . Met spijt stond zij op voor de avondwandeling, waartoe Bianca iederen dag de zusters drong, tot bestrijding van de luiheid van het strandleven, zoo beweerde zij.

Dien avond, na het eten, ging Ida met de zusters mee, in het donker, het dorp in, waar vele badgasten, op zoek naar afleiding, elkaar ontmoetten. Op den hoek van een straat stond de majoorvrouw met haar broer. Zij groette glimlachend. Hij, ernstig, met haastig gebaar, lichtte zijn hoed op. Wat verder zagen zij den majoor uit een winkel komen, en glimlachend groeten, met breedden zwaai van zijn pet.

Rustig liep Ida met de zusters mee, stil blij dat zij niet thuis gebleven was. Nog eenige dagen van dit vreemde, nieuwe leven, van verlangen en lijden, — een pijn die haar